

ἐπιφανείας τοῦ οἴνου ὡς λευκά στίγματα ἐμφανιζόμεναι οὐσίαι, ὅταν οὗτος κλίνη πρὸς τὸ ὄξος Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

5) Πληθ., μικρὰ μόρια ρητίνης ἐπιπλέοντα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ οἴνου Στερελλ. (Ἀρτοτ. Βιτρίν.) — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

άνθουσα ἡ, Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γέν.) — ΒΚριμπά Ἀμπέλ. 13 καὶ 28 ἄθ-θοῦσα Ρόδ. Σίφν. Χίος (Μεστ.) ἄθοῦσα Αἴγιν. Θράκ. (Αἴν. Μάδυτ. Περίστασ.) Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἡ ἀρχ. μετοχ. τοῦ ρ. ἄνθω. Ἰδ. ἌνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κέξ.

1) Ἡ ἀνθίζουσα, ἀνθηρὰ Αἴγιν. Ἄνδρ. Δαρδαν. Θράκ. (Γέν.): Τοῦ βασιλῆ οἱ γιὸς πῆρε τὰ χωριά καὶ ἔτρεχε καὶ γύρευε τὴν ἀνθοῦσα, τὴν ξανθοῦσα, τὴ μακρομαλλοῦσα (ἐκ παραμυθ.) Γέν. Ἡ λ. καὶ ὡς ὄν. γυναικὸς πολλαχ. καὶ ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνθοῦσες τοπων. Ρόδ. 2) Τὸ ἄνθος ὠρισμένων δένδρων ἢ φυτῶν (α) Τῆς κολοκύνθης Θράκ. (Μάδυτ.) Συνών. ἄνθούλλι 2. (β) Τῆς ἡμέρου συκαμινέας Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. (Ἀρτάκ.) β) Ὁ ἐκ τοῦ τελευταίου ἄνθους τῆς ἐλαίας παραχθεὶς μικρὸς καρπὸς Σίφν. 3) Τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἀνθρώπου ἐρυθροειδὲς στίγμα Θράκ. (Αἴν.) 4) Ἀμπελος ἢ ὁποῖα ἀνθοφορεῖ μὲν, ἀλλὰ δὲν κάμνει καρπὸν Ρόδ. κ. ἄ. — ΒΚριμπά ἐνθ' ἄν. β) Εἶδος σταφυλῆς Ἄνδρ. Κύθν. Χίος (Μεστ.) κ. ἄ. 5) Εἶδος ἀγριοσύκου φρυομένου ἐπὶ τῶν ἐρινεῶν Ἄνδρ.

άνθοφορτωμένος ἐπίθ. ΚΠαλαμ. Τρισεύγ. 77

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθος καὶ τοῦ φορτωμένος μετοχ. τοῦ ρ. φορτώνω.

Ὁ φορτωμένος μὲ ἄνθη: Εἴχαμε πάει δρόμο μακρινό, ἀπὸ τὸ Μεσόκαμπο ποῦ εἶναι τὸ δάσος μὲ τοῖς ἄνθη, ἀνθοφορτωμένες γυρίσαμε. Πβ. ἄνθογεμᾶτος.

άνθόφυλλο τό, ΜΜαλακάσ. Ἀσφόδ. 66 ΚΧρηστομ. Κερέν. κούκλ. 57

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἄνθόφυλλον.

Πέταλον ἄνθους ἐνθ' ἄν.: Κ' ἐκεῖνη ἦτον ἴδια παπαρούνα μ' ἀνοικμέν' ἄνθόφυλλα ΚΧρηστομ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Μήτε τ' ἄνθόφυλλα τ' Ἀπρίλι τόσο ἀβρά,

σὰν τὰ κόκκινα τὰ χεῖλη τὰ λαμπρά.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. καὶ Βέλθανδρ. καὶ Χρυσάντζ. στ. 292 (ἐκδ. ΔΜαυροφρ. σ. 221) «καὶ τ' ἄνθοφύλλου ὁ πλάσμος πολλὰ ὠραιωμένος».

άνθρακας ὁ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄνθραξ.

Ὡς ἱατρικὸς ὄρ., κακοήθης φλύκταινα ἐδράζουσα συνήθως εἰς τὰ ἀκάλυπτα μέρη τοῦ σώματος, ἐμφανιζομένη τὸ πρῶτον ὡς ἐρυθρὰ κηλὶς ἐν εἶδει στίγματος ψύλλου αὐξανομένη δὲ ταχέως καὶ μεταβαλλομένη εἰς φυσαλλίδα μετὰ ὑποκιτρίνου περιεχομένου καὶ μετ' ἐρυθρότητος καὶ οἰδήματος τοῦ πέριξ δέρματος.

άνθρωπακάκι τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπάκος ἢ ἄνθρωπάκι.

Ἀνθρωπάκι 1 καὶ 2, ὁ ἰδ.

άνθρωπάκι τό, Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων.) κ. ἄ. — LRoussel Grammaire 296 — Λεξ. Δεῖκ Κουμαν. Ἡλίτ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ. Πρω. ἄνθρωπάκι Τσακων. ἄνθρωπάκι Ἰων. (Κρήν.) Σῦρ. ἄνθρωπάκι Μέγαρ. ἄνθρωπάκι Χίος (Μεστ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Πορτ. Περὶ τῆς ἀποβολῆς

τοῦ κ ἐν τῷ τύπ. ἄνθρωπάκι πβ. HPernot Phonét. des parlers de Chio 443 κέξ.

1) Ὁ μικρὸς τὸ σῶμα ἄνθρωπος, ἀνθρωπίσκος ἐνθ' ἄν.: Τί ἄνθρωπάκι εἶναι τοῦτα! Βούρβουρ. Οἱ καλικαντζαῖοι εἶναι καὶ ἄνθρωπάκια μικρὰ Μεγαρ. Συνών. ἄνθρωπακάκι, ἄνθρωπάκις, ἄνθρωπάκος, ἄνθρωπαράκι, ἄνθρωπάριον, ἄνθρωπάρις, ἄνθρωπέλλι 1, ἄνθρωπίτσης, *ἄνθρωπούδης, *ἄνθρωπούδι, ἄνθρωπούκι, ἄνθρωπούλλης, ἄνθρωπόπουλλο. 2) Ἀνθρωπος ἐλλειπῆς τὸν νοῦν, μωρὸς Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἄνθρωπακάκι, ἄνθρωπάριον 2.

άνθρωπάκις ὁ, Ζάκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἄνθρωπάκις Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκις.

1) Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀγαθὸς, φιλήσυχος ἄνθρωπος Στερελλ. (Αἰτωλ.) — Μ. Ἐγκυκλ.: Ἀνθρωπάκις τοῦ Θεοῦ Μ. Ἐγκυκλ. Ἀπαραγους ἄνθρωπάκις, τί τοὺν πράεις; (πειράζεις) Αἰτωλ.

άνθρωπάκος ὁ, κοιν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άκος.

1) Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ., σύννηθ. 2) Οὐτιδανός, εὐτελής ἄνθρωπος σύννηθ.: Ντροπή σου ν' ἀφήσης νὰ σε σαρώσῃ εἶτι ἕνας ἄνθρωπάκος ΚΠαρορ. Κόκκιν. τραγ. 31 Παροιμ.

Ἀνθρωποι καὶ ἄνθρωπόπουλλοι, | ἄνθρωποι καὶ ἄνθρωπάτσοι (ἄνθρωπος ἀνθρώπου διαφέρει) Κεφαλλ. Συνών. ἄνθρωπόπουλλο.

άνθρωπαράκι τό, Νάξ. (Ἀπύρανθ.) — Λεξ. Μπριγκ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπάριον.

Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Εἶδ' ἄνθρωπαράκι νὰ πάλι εἰδοῦτο ποῦ ῥθε σφάμελα ἄ' τὴν Ἀθήνα; Ἀπύρανθ.

άνθρωπάριον τό, Πελοπν. (Λακων.) ἄνθρωπάρι Κεφαλλ. Κύθηρ. ἄνθρωπάρι Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄνθρωπάριον. Τύπ. ἄνθρωπάρι καὶ παρὰ Πορτ.

1) Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων.) Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀνθρωπάρι Ἰκαρ. καὶ Ἀνθρωπάρι Κάρπ. 2) Ἀνθρωπάκι 2, ὁ ἰδ., Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἀνάθημα ἀργυροῦν ἢ χρυσοῦν, τὸ ὁποῖον φέρει ἔκτυπον τὴν εἰκόνα τοῦ ἱαθέντος ἀνθρώπου ἢ καὶ μόνον τοῦ νοσήσαντος μέλους του Κέρκ. Κεφαλλ.

άνθρωπάρις ὁ, ΔΒουτυρ. Τριανταδύο διηγ. 67

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ἀνθρωπάκι 1, ὁ ἰδ.: Ὁ ἄνθρωπάρις κρατοῦσε μιὰ λουρίδα ἐνὸς ρούχου.

άνθρωπαῖτος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄνθρωπαῖτους Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αῖτος.

Ὁ ἀρμόζων εἰς ἄνθρωπον: Ἀνθρωπαῖτα καμώματα.

άνθρωπάτσος ὁ, ἀμάρτ. ἄνθρωπάτσος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς μεγεθ. καταλ. -άτσος.

Ὁ μεγαλόσωμος ἀνὴρ. Συνών. ἄνθρωποῦκλος, ἄντρακλας.

